

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 2 lit. a) i c) art. 5 ust. 2 lit. c), art. 6 ust. 2 lit. b) i art. 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18 i 26 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi. Należy odnotować, że niniejsza skarga dotyczy dwóch postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego (uchybenie nr 2001/5217 i 2006/2221), będących następstwem naruszenia przez Republikę Grecką niektórych zobowiązań wynikających z wyżej wymienionego rozporządzenia.

W szczególności rozporządzenie to stanowi, że po zgromadzeniu, przewiezieniu i niezwłocznym zidentyfikowaniu produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego podlegają usuwaniu jako odpady, po ich uprzednim przetworzeniu przy użyciu metody przetwarzania przewidzianej rozporządzeniem stosowanie do kategorii odpadów, do której należą (art. 4 ust. 2 lit. a) i c), art. 5 ust. 2 lit. c), art. 6 ust. 2 lit. b)). Rozporządzenie to przewiduje również procedury znajdujące zastosowanie do usuwania odpadów zwiększonego ryzyka poprzez spoielenie (art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1774/2002). Rozporządzenie nr 1774/2002 określa również wymogi w zakresie jednostek przetwarzania odpadów, pośrednich jednostek przetwarzania odpadów, przechowywania, spalania, współspalania, przetwarzania surowców kategorii 1 i 2, oleistych produktów chemicznych z kategorii 2 i 3, jak i wytwórni biogazu i kompostowania art. 10 — 15). Jednocześnie rozporządzenie to określa wymogi zatwierdzenia przez właściwe władze surowców kategorii 3, jak również wymogi zatwierdzenia wytwórni karmy dla zwierząt i zakładów technicznych (art. 17 i 18). Poza tym zgodnie z rozporządzeniem nr 1774/2002 właściwe władze przeprowadzają w regularnych odstępach czasu inspekcje i czynności nadzorcze zmierzające do zapewnienia przestrzegania przywołanych przepisów rozporządzenia zgodnie z rozmaitymi określonymi nim kryteriami. Władze te podejmują odpowiednie działania w razie nie przestrzegania przywołanego rozporządzenia (art. 26).

Komisja opierając się na znacznej liczbie sprawozdań opracowanych przez jej Biuro ds. Żywności i Weterynarii (FVO) podkreśla, że Republika Grecka nie podjęła ani w terminie wyznaczonym w uzasadnionej opinii, ani w uzupełniającej uzasadnionej opinii, ani później, działań w celu eliminacji naruszeń, które jej zarzucano, a tym samym zmierzających do realizacji zobowiązań, które na niej ciążyą na mocy przywołanych przepisów rozporządzenia nr 1774/2002.

Od 2004 r. FVO odbyło w Grecji liczne misje w celu stwierdzenia braków w wykonywaniu rozporządzenia nr 1774/2002. Mimo odnotowania pewnej poprawy w tym zakresie – wynika-

jącej z zaleceń skierowanych pod adresem władz greckich przez FVO na podstawie jego obserwacji, oraz mimo ustanowienia w październiku 2006 r. przepisów szczególnych wprowadzających środki administracyjne konieczne w celu wykonania rozporządzenia 1774/2002, w szczególności dotyczących zatwierdzenia zakładów przetwarzania odpadów, inspektorzy FVO stwierdzili na miejscu, wielokrotnie aż do kwietnia 2007 r. (data ostatniej misji), że władze greckie nie podjęły koniecznych działań w celu wykonania zobowiązań, które na nich ciążyą na mocy przywołanych wyżej przepisów rozporządzenia 1774/2002.

Komisja podkreśla jednocześnie, że brak lub niewystarczające wykonanie wymienionych wyżej przepisów wynika w znacznym stopniu z braku skutecznej koordynacji działań właściwych władz administracyjnych na poziomie prefektur. Ponadto jak wynika z odpowiedzi władz włoskich na tezy postawione w sprawozdaniach FVO, poziom urzędowych kontroli przeprowadzonych przez właściwe władze, jak i nakładane sankcje przewidziane krajowym ustawodawstwem, nie gwarantują skutecznego stosowania rozporządzenia 1774/2002.

(¹) Dz.U. L 273, 10.10.2002, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-249/08)

(2008/C 209/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Banks i C. Catabriga, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Włoska
  - nie ustanawiając przepisów koniecznych w celu stosownej kontroli, inspekcji i nadzoru połowów na swoim terytorium i na wodach morskich podlegających jej suwerenności i jurysdykcji, w szczególności w zakresie przestrzegania przepisów regulujących przechowywanie na statku i stosowania pławnic dryfujących oraz

— nie podejmując wystarczających działań w celu zapewnienia stosowania odpowiednich środków wobec odpowiedzialnych za naruszenia norm wspólnotowych w zakresie przechowywania na statku i stosowania pławnic dryfujących, w szczególności poprzez stosowanie wobec tych osób odstrasżających sankcji,

uchyliła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2241/87 z dnia 23 lipca 1987 r. ustanawiającego określone środki kontroli w odniesieniu do działalności połowowej ⁽¹⁾ oraz art. 2 ust. 1 i art. 31 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Od momentu wejścia w życie w 1992 r., zakaz przechowywania na statku i stosowania pławnic dryfujących o długości większej niż 2,5 km, a od 2001 r. wszelkich typów pławnic dryfujących, podlegał regularnym i poważnym naruszeniom przez włoską flotę rybacką.
2. Zdaniem Komisji rozmiar i powaga zjawiska wynikają bezpośrednio z bezskuteczności włoskiego systemu kontroli stosowania zakazu i nieadekwatności sankcji przewidzianych we włoskim systemie prawnym za jego naruszenie.
3. W tym względzie Komisja zauważa, że nadzór w zakresie stosowania pławnic dryfujących jest wykonywany przez liczne struktury w sposób konkurencyjny i poboczny wobec innych powierzonych im zadań oraz bez stosownej koordynacji. Niedobory w zakresie zasobów ludzkich, czasu i koniecznych środków uniemożliwiają zatem wykonywanie skutecznej kontroli.
4. Brakuje ponadto stosowanego strategicznego programowania i planowania działalności kontrolnej w odniesieniu do stosowania pławnic dryfujących. W tym zakresie Komisja zwraca uwagę, że działalność kontrolna winna być uważnie programowana, w zależności od szczególnych czynników ryzyka oraz wpisywać się w ramy kompletnej, spójnej i racjonalnej strategii. Winna poza tym koncentrować się przede wszystkim na niektórych okresach w roku oraz określonych regionach i miejscach kontroli. Władze włoskie natomiast nie zrealizowały żadnego z tych postulatów.
5. Władze odpowiedzialne za kontrolę stosowania sieci typu „spadara” nie mają dostępu do informacji w zakresie lokalizacji statków rybackich, uzyskanych za pomocą satelitarne systemu monitorowania wspólnotowych statków rybackich (VMS), ustanowionego na mocy art. 3 rozporządzenia nr 2847/93. Ponadto z dochodzenia przeprowadzonego przez Komisję wynika, że znaczna liczba statków nie została do tej pory wyposażona w urządzenia satelitarnej lokalizacji – konieczne w celu zapewnienia funkcjonowania systemu VMS. Natomiast zbiór danych i przenoszenie na cyfrowe nośniki danych z dzienników pokładowych, deklaracji wyładunku i sprzedaży przewidziane rozporządzeniem nr 2847/92, i a fortiori krzyżowa analiza tego rodzaju danych z informacjami zabranymi za pomocą systemu VIS, pozostaje daleka od skuteczności.

6. Jeżeli działalność kontrolna władz włoskich w zakresie stosowania sieci typu „spadara” jest niewystarczająca, sankcjonowanie naruszeń przepisów wspólnotowych w przedmiocie przechowywania na statku i stosowania tego rodzaju sieci, jest tym bardziej nieskuteczne.

7. W tym zakresie Komisja zauważa, po pierwsze, że wbrew art. 9a rozporządzenia nr 3094/86 ⁽³⁾ i przepisów, które następnie powtarzały i rozszerzały zakres tej normy, ustawodawstwo włoskie w zasadzie zakazuje w tym zakresie jedynie stosowania oraz usiłowania stosowania pławnic dryfujących, nie zakazując natomiast ich przechowywania na statku.

8. Po drugie w przypadkach rzeczywistego stwierdzenia naruszenia zakazu stosowania pławnic dryfujących, regularnie nie zostaje ono zasygnalizowane przez kontrolne władze lokalnie władzom w tym zakresie właściwym, głównie z powodu presji społecznej, a w każdym razie nie jest ono skutecznie ścigane i karane. Liczba i ranga zastosowanych kar jest w istocie śmieszna.

9. Komisja uważa zatem za wykazane w szerokim zakresie, że system kontroli i sankcji stosowany we Włoszech w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnotowych w dziedzinie pławnic dryfujących jest całkowicie niewystarczający, aby zagwarantować wykonanie zobowiązań spoczywających na państwach członkowskich na mocy art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 2241/87 oraz art. 2 ust. 1 i art. 31 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2847/93.

⁽¹⁾ Dz.U. L 207 z 29.7.1987, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3094/86 z dnia 7 października 1986 r. ustanawiające środki techniczne dla zachowania zasobów połowowych (Dz.U. L 288 z 11.10.1986, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Włochy) w dniu 16 czerwca 2008 r. — Futura Immobiliare srl Hotel Futura i in. przeciwko Comune di Casoria

(Sprawa C-254/08)

(2008/C 209/46)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Futura Immobiliare srl Hotel Futura i in.

Strona pozwana: Comune di Casoria